

P. Fuzier

Zeven wolken, zeven beproevingen

Job

God vergist Zich nooit

Job was rijk gezegend in zijn gezin en bezittingen; toch was hij oprecht en vroom en week hij van het kwaad. Niets is zo moeilijk als te midden van materiële voorspoed godvruchtig te leven en door het bezit van rijkdom het hart niet van God te laten afkeren. Het is goed om gelukkig op aarde te zijn, overladen te zijn met aardse zegen, geen zorgen te hebben en te wandelen in de vreze van de Heere. Wie zou niet graag zo'n leven willen hebben?

Het is een rustige mooie dag in het leven van de aartsvader, zonder dat een schaduw de blauwe hemel verduistert. Maar dan komen er donkere wolken aan de horizon. We zien ze komen, de een na de ander. Ze stapelen zich buitengewoon snel op. Het wordt zo erg dat na een korte tijd alleen nog een herinnering overblijft van de gelukkige en vreedzame dagen. Alles is somber en grauw geworden. Vijfhonderd juk ossen en vijfhonderd ezelinnen werden meegenomen door de Sabeeërs; de jonge mannen werden doodgeslagen. Zevenduizend schapen werden, samen met de jonge mannen, verbrand door het vuur van God. Drieduizend kamelen werden geroofd en de jonge mannen werden geslagen met de scherpte van het zwaard van de Chaldeeën. Dat zijn drie opeenvolgende wolken. Alle rijkdommen van Job zijn verzwolgen.

Een vierde wolk treft hem in zijn gevoelens als vader. Alle tien zijn kinderen sterven in het huis van de oudste broer. Door de vijfde wolk wordt hijzelf geslagen met een kwaadaardige ziekte. Vanaf zijn voetzolen tot aan de hoofdschedel wordt hij bedekt met zweren. Dan komen de drie vrienden om hem te beklagen en te troosten. Zij gaan bij hem op de grond zitten, zeven dagen en zeven nachten, terwijl ze zijn smart zien. Ze spraken geen enkel woord. Dit is de zesde wolk die hij niet kon verdragen, hij opent zijn mond om zijn geboortedag te vervloeken.

De zevende wolk moet zijn hemel nog verder verdonkeren. Hoort hij van Elifaz, Bildad en Zofar woorden van begrip en troost? Totaal niet. Geen van drieën is overigens in staat om recht te spreken van God (zie Job 42:78). Alle drie hebben ze voor hun beproefde vriend alleen maar strenge verwijten en woorden van veroordeling. Zeven wolken komen hier in het leven van Job, van wie God had gezegd dat er op aarde niemand was zoals hij, oprecht en vroom, godvrezend en wijkend van het kwaad.

We zien hier *zeven* beproevingen, geestelijk gezien een volkomen aantal. Welk mens is er ooit zo beproefd als Job? Niemand. Alleen de heilige Zoon van God heeft op het kruis boven Zich de donkerste wolk zien ontladen. Deze wolk veroorzaakte van het middaguur tot drie uur dikke duisternis over heel het land. Gedurende die uren van duisternis en verlatenheid droeg Hij onze zonden in Zijn lichaam op het kruishout. Daar werd Hij tot zonde voor ons gemaakt, zodat Hij tegen ons kan zeggen, en tegen Zijn volk: *'Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel en uw zonden als een wolk'* (Jes. 44:22). Deze wolk, die het aangezicht van God verborg en die ons voor eeuwig van Hem had moeten verwijderen, zullen wij nooit behoeven te kennen. Is dat niet een onderwerp van onophoudelijke lof voor onze dankbare harten?

Heel veel wolken versomberen nu onze hemel. Wij weten niet precies hoeveel het er zijn in het leven van een verlost, maar God weet het. Laten wij in deze dagen van dubbele beproevingen overdenken wat Job heeft geleerd, toen zijn hemel helemaal verduisterd werd door donkere wolken.

Nadat de drie vrienden hadden gesproken om hem te veroordelen, nam Elihu, de zoon van Baracheël, de Buziet uit het geslacht van Ram het woord: *'Want ik ben vol woorden; de geest in mijn binnenste benauwt mij'* (Job 32:18). Hij spreekt de woorden van God, en de machtige adem van de Geest bezielt zijn woorden. Wat een onderwijzingen worden door God gegeven door middel van Zijn dienstknecht in de hoofdstukken 32 tot 37. Aan Job wordt nog een vraag gesteld: *'Weet je hoe de wolken zweven?'* (Job 37:16). Ongetwijfeld gaat het hier allereerst over het domein van de natuurlijke dingen. Christus was nog niet verschenen, en Job bezat

de Schrift niet. Wanneer hij de hemel en de aarde bekeek, de wonderen van de schepping, dan kon hij iets weten van Gods openbaring. Hij zag het getuigenis van de majesteit en de macht van God in Zijn werken, en ook van Zijn trouw en barmhartigheid. Maar de beelden die hier worden genoemd hebben een diepere betekenis. Zij laten ons de geestelijke dingen zien.

Kon Job het zweven van de wolken begrijpen? Waarom kwam er zo'n donkere hemel na zulke blijde dagen? Waarom waren er zeven wolken? Job wist niet meer of hij die uitdrukking in letterlijke of in figuurlijke zin moest opvatten. Wij kunnen dat ook niet. Waarom de moeilijkheden op onze weg? Waarom zoveel beproevingen, die ons schijnen te overstelpen? Wij begrijpen dat niet. Maar er blijft toch een zekerheid over voor het geloof. De wolken zijn wonderwerken van Hem, Die volmaakt in kennis is. Met een volmaakte kennis van wat we zijn en wat we nodig hebben, stuurt Hij de wolken of jaagt Hij ze juist weg. In het wonderlijke zweven van de wolken kunnen wij de hand zien van Hem Die Zich nooit vergist en tegen ons zegt, net zoals tegen Petrus: *'Wat Ik doe weet u nu niet, maar u zult het later verstaan'* (Joh. 13:7).

Rijkdom door beproeving

Een wolk die over ons heen komt en alles verduistert in het hart, in het huis, in een gemeente: zo'n wolk is beladen met water van boven. *'Ook maakt Hij de wolken zwaar van vocht; Hij spreidt de wolk van Zijn licht uit'* (Job 37:11). De bedoeling van God is altijd om te zegenen. Als Hij ons verootmoedigt en beproeft, doet Hij dat om ten slotte goed te doen (zie Deut. 8:16). Dezelfde wolk die het hart met droefheid heeft vervuld, die misschien tranen heeft gekost, is vol met zegen van boven. Laten we nooit vergeten dat Hij in de donkerste dagen die wolk met water vult! Hoe zal dit water verspreid worden? Zoals Hij alleen het beschikt: *'Die gaat naar Zijn wijze raad alle kanten uit, om te doen alles wat Hij hun gebiedt op het oppervlak van de wereld, op de aarde'* (Job 37:12).

De wolk gaat voorbij tot een roede, hetzij tot goedertierenheid (Job 37:13). In het eerste geval komt hij ter verwoesting, als tuchtiging, voor Hem een vreemd en ongewoon werk, want Hij wil zegenen. In het andere geval laten de wolken de regen neerstromen, die in druppels neerdalen (zie Job 36:28) – een dauw van zegen, een doordringende regen, die de aarde vruchtbaar maakt en verrijkt. Dan zullen er vruchten rijpen in het hart, zoals de aarde die week gemaakt wordt door de weldadige dauw: *'U doordrenkt zijn omgeploegde aarde, U doet water in zijn voren dalen, U doorweekt het met regendruppels, U zegent zijn gewas. U kroont het*

jaar van Uw goedheid, Uw voetstappen druipen van overvloed' (Ps. 65:11-12). 'Laat mijn leer neerdruppelen als de regen, laten mijn woorden stromen als de dauw, als een zachte regen op het groen, en als regendruppels op het gewas' (Deut. 32:2). 'Want zoals regen of sneeuw neerdaalt van de hemel en daarheen niet terugkeert, maar de aarde bevochtigt en maakt dat zij voortbrengt en doet opkomen, zaad geeft aan de zaaier en brood aan de eter, zo zal Mijn woord zijn dat uit Mijn mond uitgaat: het zal niet vruchteloos tot Mij terugkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zend' (Jes. 55:10-11).

Het is dus nodig het Woord te lezen en nog meer onze wegen ermee in overeenstemming te brengen, want de regen zal op ons neerdalen naarmate wij naar Zijn geboden luisteren (zie Deut. 11:13-15, 27). Ze wordt gegeven, opdat wij ze kunnen ontvangen en onze wegen ermee in overeenstemming brengen en de opbrengst kunnen inzamelen zonder iets ervan te verliezen. Daarom vallen de wolken in regendruppels. Niet omdat God de zegen beperkt; het woord 'verzadigd' in vers 15 maakt dat wel duidelijk. Zo zal het zijn in de dagen van Zijn heerschappij, als Hij – voor Wie de koningen zich zullen neerbuigen en Die alle volken zullen dienen – *'zal neerdalen als regen op het gemaaide veld, als regendruppels die de aarde bevochtigen'* (Ps. 72:6).

Vanaf Job 38 spreekt de Heere Zelf tot Job: *'Kunt u uw stem tot de wolken verheffen, zodat een overvloed van water u overdekt?'* (Job 38:34). De mens heeft geen macht – hoe sterk en machtig hij ook is – om de loop van de wolken te wijzigen. Dat is een troostrijke gedachte. Misschien zal het 'zweven' van de wolken plaatsvinden op het vurige gebed van de rechtvaardige, als dat in overeenstemming is met wat God wil doen (zie Jak. 5:17-18), maar nooit op een direct bevel. Ook de vijand kan alleen handelen binnen de strikte grenzen van Gods toelating. Iedere keer is er een 'alleen' (zie Job 1:12; 2:6).

Nog een vraag wordt aan Job voorgelegd. Het is tevens een bemoediging voor een beproefd hart: *'Wie kan de wolken met wijsheid tellen? En wie kan de kruiken van de hemel neerleggen?'* (Job 38:37). Wat een oneindige genade! God heeft de wolken allemaal geteld. Wij zouden misschien zeggen: 'Het zouden er niet zoveel moeten zijn. Het is te donker.' Waren die zeven wolken voor Job in zijn leven niet teveel? Ze zijn allemaal geteld met wijsheid, en niet één was er zonder noodzaak. God telt ook het aantal sterren (zie Ps. 147:4), evenals onze voetstappen (Job 14:16; 31:4). Hij kent ons komen en gaan, en onze omzwervingen (Ps. 56:9). Hij heeft de haren op ons hoofd geteld (Luk. 12:7); en Hij telt de wolken die de hemel verduisteren met dezelfde kracht, dezelfde onpeilbare wijsheid, dezelfde onwankelbare liefde!

In Job 42 lezen we over de resultaten van het zweven van de wolken. Alle wolken waren in Zijn wijsheid geteld. Ze waren beladen met water. Ze lieten over de aartsvader een regen van zegen neerdalen in grote overvloed. Wat een rijkdom en kennis! Aan Job werd rijkdom en wijsheid gegeven vanuit een hemel zwaar van wolken. *'Alleen door het luisteren met het oor had ik U gehoord, maar nu heeft mijn oog U gezien. Daarom veracht ik mijzelf en ik heb berouw, op stof en as'* (Job 42:5). Was het voor hem niet de moeite waard de zeven wolken aan de horizon te hebben gezien, zodat hij uiteindelijk kon uitroepen: 'Nu heeft mijn oog U gezien'? Hij had kennis over de Persoon van Christus verworven, zoals de drie jongemannen in de vurige oven die ook hadden gekregen. *'Zie, wij prijzen hen gelukkig die volhard hebben. U hebt van de volharding van Job gehoord en hebt uit het einde van de Heer gezien dat de Heer vol genegenheid en ontfermend is'* (Jak. 5:11).

Geestelijke rijkdom komt uit beproeving voort. *'Uit het noorden komt goud'* (Job 37:22). Job kon zijn goud tellen toen de wind voorbij was, de wolken verjaagd waren en er een heldere hemel overbleef. Toen zag hij het schitterende licht, Hem Die het ware Licht is. Hij was verrijkt door de kennis van Zijn Persoon. Van de zeven wolken bleef alleen de rijke zegen over. Het water waarmee de wolken beladen waren, werd uitgestort in rijke zegen. *'Als zij door het dal van de moerbeibomen gaan, dan maken zij God tot hun bron; ook zal de regen hen overvloedig bedekken'* (Ps. 84:7).

Niet op de wolken zien

Laten we het boek Job lezen en overdenken om kostbare bemoedigingen te vinden, vooral in donkere tijden. Er is zeker ook een woord bij dat ons geweten zal aanspreken. Laten we onszelf en onze wegen onderzoeken in het licht van dit Woord, opdat het water waarmee de wolken verzadigd zijn niet op ons valt als een roede. Dat zou een tuchtiging zijn en geen zegen. Laten we niet lijden door een rechtvaardige straf op ontrouw, en zo de zegen missen die God ons wil geven als Hij de hemel met wolken bedekt (zie Ps. 147:8). Het doel van het boek Job is een woord van troost en hoop te bieden aan allen die geoefend zijn door de wolken die Hij stuurt. Te midden van de droefheid van de huidige tijd richt Hij de blik op het 'later', wanneer de vrucht tevoorschijn komt (zie Hebr. 12:11).

Weldra zal de morgen zonder wolken aanbreken. Dan zullen er geen wolken meer nodig zijn om zegen te brengen. Het is dan de heerlijke tijd van de regering van Hem Die een rechtvaardig Heerser zal zijn over de mensen. *'Hij is als het licht van de morgen, wanneer de zon opgaat, een morgen zonder wolken; als de glans na de*

regen, die groen laat opkomen uit de aarde' (2 Sam. 23:4). Toen David deze woorden sprak, dacht hij aan Hem van Wie in Ezechiël staat geschreven: 'En Ik, de HEERE, zal een God voor ze zijn, en Mijn Knecht David zal Vorst zijn in hun midden. Ik, de HEERE, heb gesproken (...) En u, Mijn schapen, schapen van Mijn weide, u bent mens, maar Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE' (Ezech. 34:24-31).

Laten we in afwachting van die dag, waarop de Zon van de gerechtigheid zal opgaan met genezing onder Zijn vleugels, niet op de wolken zien. Maar laten we boven de wolken uit zien op Hem, Die de wolken verzadigt met Zijn zegen. Ook al wordt alles steeds donkerder, wij mogen zeker zijn van de liefde van de Heere Jezus. Deze liefde blijft in alle tijden dezelfde en doet ons hart van vreugde trillen. Als de wolken anderen doen treuren, kunnen wij zingen:

*Is het leven soms donker in mijn oog?
U doet elke schaduw verdwijnen, o Heiland.
Boven elke wolk kan ik Uw heerlijkheid zien.
Uw blik moedigt mij aan, en overlaadt mij met geluk.*

Bron: Le Messenger Évangélique 1943-57; Titel: Nuages

